

19. nedeľa A

Odvahu! Ja som to, nebojte sa! (Mt 14,27)

Prvé čítanie

1. kniha kráľov 19,9a.11-13a

Eliáš prišiel na Boží vrch Horeb. Vošiel do jaskyne a chcel v nej prenocovať. A hľa, oslovil ho Pán a povedal mu: "Vyjdi von a postav sa na vrchu pred Pána". Práve prechádzal Pán.

Dul pruký a silný vietor, ktorý trhá vrchy a láme skaly pred Pánom; ale Pán nebol vo víchre.

Po víchre nastalo zemetrasenie; ale Pán nebol v zemetrasení.

Po zemetrasení šľahal oheň; ale Pán nebol v ohni.

A po ohni nasledoval šum jemného vánku. Keď ho Eliáš počul, plášťom si zahalil tvár, vyšiel von a zastal pri vchode do jaskyne.

Druhé čítanie

List Rimanom 9,1-5

Bratia a sestry, hovorím pravdu v Kristovi, neklamem a moje svedomie mi v Duchu Svätom dosvedčuje, že nosím v srdci veľký zármutok a neustále ma zvierá bolesť.

Veru, radšej by som bol ja sám prekliaty a odlúčený od Krista namiesto svojich bratov a sestier, svojich pokrvných podľa tela. Oni sú Izraeliti, Boh ich prijal za synov, majú slávu, zmluvy, zákony, bohoslužbu a prisľúbenia. Ich predkovia sú Praotcovia a z nich podľa tela pochádza Kristus, ktorý je nad všetkým, Boh, zvelebený naveky. Amen.

Evanjelium

Matúš 14,22-33

Len čo Ježiš nasýtil zástupy, rozkázal učeníkom, aby vstúpili do loďky a išli pred ním na druhý breh, kým on rozpustí zástupy. A keď zástupy rozpustil, vystúpil sám na vrch a modlil sa. Zvečerilo sa a on tam bol stále sám.

Loď bola už ďaleko od brehu a hádzali ňou vlny, lebo proti nej dul vietor.

Nad ránom sa k nim, kráčajúc po mori, približoval Ježiš. Keď ho učenici zazreli kráčať po vode, vzrušení vraveli: "Mátoha!" a od strachu vykriklí.

Ale Ježiš sa hneď ohlásil a povedal im: "Odvahu! Ja som to, nebojte sa!"

Peter mu povedal: "Pane, ak si to ty, rozkáž mi prísť k tebe po vode!" On povedal: "Pod'!"

Peter vystúpil z loďky, vykročil na vodu a šiel k Ježišovi. Ale keď videl silný vietor, naľakal sa; začal sa topiť a vykrikol: "Pane, zachráň ma!" Ježiš hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: "Ty maloverný, prečo si zapochyboval?" A keď vstúpili do loďky, vietor prestal. Tí, čo boli na loďke, padli pred ním a vyznávali: "Naozaj si Boží Syn!"

Na zamyslenie

To, čo spája tri čítania dnešnej nedele je otázka na Božiu podstatu: kto je Boh, kde a akým spôsobom je prítomný v našom živote?

Čítania nám objasňujú, že Boha nemožno napasovať do úzkeho rámca našich predstáv. Boh sa vymaňuje každej a to aj odbornej definícii. On zostane vždy ten nevysvetliteľný, nepochopiteľný, ten celkom iný.

Nie v búrke, zemetrasení, ohni možno tohto Boha nájsť, ale nečakane a prekvapivo v "šelestení", doslovne "v hlase jemného mlčania". Pri stretnutí s hlukom, ktoré Boha predchádza, sme pozývaní zaostriť naše zmysly a vycítiť tak Jeho tajomstvo a Jeho blízkosť v tichu a v mlčaní.

Zatiaľ, čo v prvom čítaní je reč o Bohu, ktorý týmto "hlasom jemného mlčania" hovorí k nám, rozpráva evanjelium o Bohu, ktorý pripúšťa búrky na nepokojnom mori nášho života, ba dokonca nás vyvádza z loďky, poskytujúcej nám ochranu, aby sme mohli prekročiť naše hranice.

My, ľudia, poznáme toľké strachy – strach z konfliktov, nepochopenia, zlyhania, straty slobody, starnutia ... Skúsenosti bezzmyslovosti ako pochybnosti, frustrácia, rezignácia ... otriasajú našu vieru a našu dôveru. Aj vo Sv. Písme sa stretávame so strachom v mnohých podobách. To, že je súčasťou nášho života, patrí k základným skúsenostiam každého človeka. Dnešné rozprávanie o búrke na jazere a o záchrane Petra chce upevniť našu dôveru a našu vieru tým, že každý strach je prekonaný a to pri stretnutí k nám oproti prichádzajúcim Kristom. Áno, je to samotný Boh, ktorý vie napokon ukončiť každú ťažkú situáciu.

Nevieme, koľko krokov musíme urobiť mimo loďky v búrke po vode skôr než pocítíme Božiu vystretú ruku. Sme však bezpodmienečne stavať dôveru na tom, že Ježiš nás nenechá potopiť sa, aj keď budeme mať pocit, že je nám koniec. Nehanbime sa za naše vlastné skúsenosti strachu a zároveň si však dávajme pozor, aby sme sa nesnažili strach u druhých príliš rýchlo odbiť. Posilňujme seba a druhých oveľa viac posolstvom, že Boh je ten, ktorý ide s nami do každého strachu a núdze, do každého utrpenia tak, ako to On, ako Boh, ktorého možno vnímať v dejinách, urobil Ježišovi na Olivovej hore a na kríži. Potom aj my budeme takto schopní prekonať obavy a úzkosti a pomáhať aj druhým v ich núdzach.

V dnešnom evanjeliu ide o vieru a pochybnosti, dôveru a zlyhanie, odvahu a poslušnosť a napriek tomu skúsenosť "byť držaný" ... Všetky tieto skúsenosti úzko súvisia navzájom. Nie svojvoľne, ale až na Ježišov príkaz sa odvažuje urobiť Peter krok z loďky. Keď Peter vystupuje z loďky, Ježiš neutišuje búrku, aby tak Peter prekročil hranice seba samého a svojich (ne)možností. Viera vyžaduje "opustenie starých istôt a odvrátenie sa od zabehnutých uhlov pohľadu a spôsobov konania" (kat. katechizmus pre dospelých), aby sa náš základ, kameň života posilnil.

Kto je Boh, kde a akým spôsobom je prítomný v našom živote? Tak znela na začiatku položená otázka. Jednou možnou odpoveďou môže byť: Boh je (aj) ten, ktorý nás uprostred našej životnej búrky plnej strachu, ťažkostí a starostí pozýva podať mu s plnou dôverou ruku a dôverovať tak sile "hlasu jemného mlčania".